

Sygn. akt: OSD 66/13

POSTANOWIENIE
Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego
Okręgowej Izby Radców Prawnych _____

z dnia 16 stycznia 2014 r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych _____ w składzie:

Przewodniczący: r. pr. Maria Kohlberger- Wierzbowska
Sędziowie: r. pr. Krystyna Skotowska- Tomkiewicz - sprawozdawca
r. pr. Marek Sarnowski
Protokolant: apl. radc. Anna Bocian

Po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2014 r. sprawy z zażalenia Skarżącego _____ na postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 29-08-2013 r. sygn. akt _____ o umorzeniu dochodzenia w sprawie ze skargi _____ na r. pr. _____ obwinionego o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 i art. 11 ustawy z 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych w związku z art. 6, art. 28 ust.3, ust. 5, ust. 6, ust. 7, ust. 11, w związku z art. 29 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

Postanawia:

1. Utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 29-08-2013 r. sygn. akt _____ o umorzeniu dochodzenia w sprawie,
2. Kosztami postępowania w kwocie 462,70 zł (czterysta sześćdziesiąt dwa złote i siedemdziesiąt groszy) obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych w oparciu o art. 70 (6) ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych.

Uzasadnienie

Do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO] dnia 27.09.2013 r. wpłynęło zażalenie pokrzywdzonego [REDAKTOWANO] na postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 29.08.2013 r. o umorzeniu dochodzenia w sprawie ze skargi [REDAKTOWANO] na działania r. pr. [REDAKTOWANO] obwinionego o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 i art. 11 ustawy z 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych w związku z art. 6, art. 28 ust.3, ust. 5, ust. 6, ust. 7, ust. 11, w związku z art. 29 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

Na rozprawie przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym w dniu 16 stycznia 2014 r. stawił się skarżący [REDAKTOWANO], który w pełni podtrzymał zażalenie i wniósł o uchylenie postanowienia i przekazanie sprawy Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego do ponownego rozpoznania. Skarżący wyjaśnił, iż konstrukcję zarzutów zażalenia oparł na tym, że Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego umorzenie dochodzenia uzasadnił tylko treścią wyroków sądowych bez dokonania przez siebie ustaleń w sprawie i stosownej analizy dowodów.

Obwiniony radca prawny [REDAKTOWANO] w dniu rozprawy złożył do Sądu Dyscyplinarnego pismo z dnia 13 stycznia 2014 r. stanowiące odpowiedź na zażalenie, którego kopię przekazano Skarżącemu oraz Zastępcy Rzecznika. Obwiniony [REDAKTOWANO] wskazał, iż od umorzenia dochodzenia nie zostały przez Skarżącego przedstawione żadne dowody, które zmieniałyby ustalenia dokonane przez Rzecznika, m. in. w oparciu o wyroki Sądów. Konstrukcja zażalenia oparta jest wyłącznie na krytyce orzeczeń sądowych. Radca prawny podaje, że skarżący wypowiedział mu pełnomocnictwo jeszcze przed terminem pierwszej rozprawy sądowej w sprawie o ochronę dóbr osobistych, zatem nie miał możliwości poprowadzenia tej sprawy i doprowadzenia jej do pozytywnego zakończenia, ewentualnie do zawarcia ugody. Skarżący powinien wnieść apelację od wyroków sądów powszechnych, jeżeli był z nich niezadowolony. Z tej szansy procesowej nie skorzystał.

Skarżący nie zgodził się ze stanowiskiem wyrażonym przez obwinionego. Wyjaśnił, iż wypowiedzenie pełnomocnictwa istotnie nastąpiło przed datą pierwszej rozprawy, ale nie ma to znaczenia, gdyż pozew przygotowany przez obwinionego był pozwem złożonym o roszczenie przedawnione, a on o przedawnieniu nie miał pojęcia. Błędnie przypuszczał, że to jest prawidłowe. Treść żądania pozwu znał przed skierowaniem sprawy do Sądu. Prowadził sprawę jako laik i osobiście, bo nie miał pieniędzy na innego pełnomocnika. W pełnomocnictwie nie zostało zawarte umocowanie do wystąpienia o zasądzenie należności na rzecz [REDAKTOWANO]. Nie zawierał umowy zlecenia pisemnej, tylko ustną.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wniósł o utrzymanie w mocy postanowienia o umorzeniu dochodzenia.

Skarżący wniósł o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania świadka [REDAKTOWANO] na okoliczność, iż projekt pozwu sporządzony przez obwinionego nie nadawał się.

Obwiniony wniósł o oddalenie wniosku, bowiem zeznania świadka nie wnoszą nic nowego do sprawy i będą jedynie prywatną oceną osoby trzeciej (nie prawnika) i emocjonalnie związanej ze skarżącym.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego przychylił się do wniosku o oddalenie wyżej wymienionego wniosku.

Sąd postanowił oddalić wniosek Obwinionego o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka [REDAKTOWANE] na tak określoną przez Skarżącego tezę dowodową uznając, iż jest to dowód, który nie ma znaczenia dla rozpoznania niniejszego zażalenia.

Sąd dopuścił dowód z dokumentów Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego [REDAKTOWANE] a w szczególności z kart: 1-3, 5, 6-7, 9, 11, 16-18, 20-35, 38-40, 42-47, 49-56, 58, 60-65, 77-82, 94-102, 103-106, 110-116 oraz z wyroku Sądu Okręgowego [REDAKTOWANE] oddalającego powództwo o ochronę dóbr osobistych i wydanego w tej sprawie w II instancji wyroku Sądu Apelacyjnego [REDAKTOWANE]

Skarżący w ostatnim słowie w pełni podtrzymał zażalenie.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wniósł o utrzymanie w mocy zaskarżonego postanowienia. Obwiniony radca prawny [REDAKTOWANE] wniósł o utrzymanie w mocy zaskarżonego postanowienia o umorzeniu dochodzenia.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalił następujący stan faktyczny:

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP [REDAKTOWANE] postanowieniem z dnia 29.08.2013 r. umorzył dochodzenie w sprawie przeciwko radcy prawnemu [REDAKTOWANE] o to, że w okresie od lutego 2011 r. do października 2011 roku będąc ustanowionym pełnomocnikiem z wyboru do reprezentowania powoda [REDAKTOWANE] w sprawie przeciwko [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] zawisłej przed Sądem Okręgowym [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] nie dochował obowiązku wykonywania czynności zawodowych zgodnie z obowiązującymi przepisami, według najlepszej woli i wiedzy, uczciwie, rzeczowo oraz z należytą starannością, nadużywając przy wykonywaniu czynności wolności słowa i mimo wezwania nie wydał pokrzywdzonemu dokumentów tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art.64 ust.1, art.11 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2002 , Nr 123, poz. 1059 ze zm.) w zw. z art.6, art.28 ust.3,ust.5, ust.6 , ust.7 ,ust.11 w zw.zart.29 ust.1 i ust.2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.(k.103).

Przedmiotowe postanowienie było wynikiem dochodzenia, wszczętego przez zastępcę Rzecznika w związku ze skargą [REDAKTOWANE] z dnia 16 marca 2012 r.. Dochodzenie prowadzone było pod sygnaturą akt RD 29/12.

W dniu 19 marca 2012 r. wpłynęła do Okręgowej Izby Radców Prawnych [REDAKTOWANE] skarga podpisana przez [REDAKTOWANE] na czynności i postępowanie radcy prawnego [REDAKTOWANE] prowadzącego [REDAKTOWANE] W skardze pokrzywdzony domaga się zwrotu kwoty 3000,00 zł , w drugim punkcie pisemnego przeproszenia cytat:„za insynuacje dotyczące rzekomej próby wyłudzenia przeze mnie zwrotu wynagrodzenia...” , a w 3pkt.”przesłania powyższego na adres domowy”

Nadto pokrzywdzony w swojej skardze podniósł iż „ujęte przez [REDAKTOWANE] żądanie od pozwanej m.in. zadośćuczynienia za wyrządzoną kwotę w kwocie 60.000 złotych okazało się nietrafne uwagi na upływ terminu przedawnienia, co dla prawnika winno stanowić abecadło prawa.” W dalszej części skargi pokrzywdzony wskazał, iż obwiniony skierował do sądu pismo nie uzgodnione z nim , nie uzyskał porady czy odpowiedzi „co do dalszych poczynań, pomimo obietnic i roztaczanych wizji tym zakresie”.(k. 1-2)

Do skargi pokrzywdzony załączył następujące dokumenty: fakturę VAT [REDAKTOWANE], kserokopię wezwania Sądu Okręgowego [REDAKTOWANE] Cywilny – sygn.akt [REDAKTOWANE] (k.4),

kserokopię z poczty elektronicznej z dnia 23.08.2011 (k.5), pismo obwinionego skierowane do pokrzywdzonego (bez daty) (k.6 i 7) oraz z Wyroku Sądu Okręgowego [redacted] oddalającego powództwo o ochronę dóbr osobistych (k.76) i wydanego w II instancji Wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu [redacted] Postanowieniem z dnia 30 marca 2012 r. zastępca rzecznika wszczął w niniejszej sprawie dochodzenie (k.9 - 11)

Przesłuchany w dniu 27.04.br. [redacted] podtrzymał swoją skargę wobec radcy prawnego [redacted] podając, iż w lutym 2011 zgłosił się do kancelarii obwinionego i zlecił prowadzenie sprawy przeciwko [redacted] o ochronę dóbr osobistych, które to dobra naruszono w Jego ocenie wielokrotnie w 2000,2001 roku. Następnie wpłacił kwotę 3000,00 zgodnie z wystawioną we wrześniu 2011 fakturą Vat nr [redacted] Po około miesiąca pokrzywdzony otrzymał drogą elektroniczną pierwszy projekt pozwu, który według oceny pokrzywdzonego był cyt. „nie do przyjęcia, gdyż nie ujmował wszystkich aspektów sprawy” Przygotowany przez obwinionego projekt pozwu był poprawiany kilkakrotnie, był również konsultowany z innymi prawnikami mimo tego w ocenie pokrzywdzonego projekt pozwu nie ujmował wszystkich aspektów sprawy. W tej sytuacji pokrzywdzony sam zaczął uzupełniać materiał dowodowy przesyłając obwinionemu np. wyrok Sądu Najwyższego. Pozew został złożony w sądzie w dniu 18.04.2011 r.

Zdaniem pokrzywdzonego radca prawny [redacted] „nie wiedział o co chodzi w tej sprawie i nie wykazywał „najmniejszego zainteresowania”, unikał spotkań mimo kilkakrotnych monitów i nie reagował na żądanie pokrzywdzonego zwrotu wpłaconych pieniędzy. Pokrzywdzony zrezygnował z usług obwinionego, w październiku 2011 otrzymał żądane dokumenty.

W wyniku przeprowadzonych czynności zastępca rzecznika zapoznał się z materiałem dowodowym mającym związek ze złożoną w OIRP [redacted] skargą oraz przyjął jako własne ustalenia poczynione przez Sąd Okręgowy [redacted] w sprawie o sygn. akt [redacted] oraz Sąd Apelacyjny [redacted]

W dniu 29.06.2012 r. zastępca rzecznika przedstawił radcy prawnemu zarzuty (k.58)

Przesłuchany w charakterze obwinionego radca prawny [redacted] wyjaśnił, iż pod koniec lutego 2011 roku p. [redacted] udzielił mu pełnomocnictwa w sprawie o ochronę dóbr osobistych i zadośćuczynienie przeciwko [redacted] Przygotowanie pozwu wymagało szczegółowej analizy materiałów i dokumentów, a sam pozew liczył 11 stron maszynopisu; był przygotowany wniosek o zwolnienie z kosztów i były przygotowane kolejne pismo procesowe stanowiące odniesienie do odpowiedzi na pozew strony pozwanej. Projekt pozwu i dokumentację przygotowywała pod kierunkiem obwinionego świadek [redacted] Pokrzywdzony przedstawiał obwinionemu artykuły prasowe, kserokopie artykułów z gazet oraz dokumenty z byłej pracy na stanowisku komendanta straży miejskiej takie jak: pochwały, podziękowania i inne. Nadto dodał w swoich wyjaśnieniach iż „sprawie poświęcił dużo czasu pracy” i wynagrodzenie odzwierciedla jego nakład pracy. Osobą, która często kontaktowała się z pokrzywdzonym była [redacted]. Prowadziła z pokrzywdzonym „wielogodzinne rozmowy”, kontaktowała się również drogą elektroniczną. Wszystkie poprawki pokrzywdzonego p. [redacted] uwzględniała, często pokrzywdzony „upierał się przy swoich poprawkach”. Pod sierpnia tj. 20 sierpnia 2011 r. pokrzywdzony wypowiedział pełnomocnictwo obwinionemu, pismo otrzymał w kancelarii w dniu 15.09.2011 r. W dniu 30 września 2011 r. pokrzywdzony wezwał obwinionego do zwrotu dokumentów i pieniędzy. (k.60 - 63)

W dniu 6.07.2012 r. obwiniony złożył w OIRP [redacted] pismo stanowiące uzupełnienie do złożonych wyjaśnień w którym podał iż zwrotu dokumentów dokonał w dniu za pismem z dnia 26.09.2011 r. przesyłkę odebrała żona pokrzywdzonego [redacted] w dniu 5.10.2011 r. (k.64-65)

W dniu 15.05.br wpłynęło do akt sprawy pismo obwinionego z załączonym odpisem wyroku z

dnia 14.12.2012 r. i uzasadnieniem Sądu Rejonowego [REDAKTOWANE] k.94-102) Zastępca Rzecznika włączył złożony dokument jako dowód do akt niniejszego postępowania i przyjął jako własne ustalenia poczynione przez Sąd Rejonowy [REDAKTOWANE]. W dniu 29.08.2013 r. Zastępca Rzecznika wydał postanowienie o umorzeniu postępowania uznając, nie doszło do popełnienia przez radcę prawnego [REDAKTOWANE] przewinienia dyscyplinarnego określonego w art.64 ust.1, art.11 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2002 , Nr 123, poz. 1059 ze zm.) w zw. z art.6, art.28 ust.3,ust.5, ust.6 , ust.7 ,ust.11 w zw.zart.29 ust.1 i ust.2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Odnosnie wniosku skarżącego o przesłuchanie w charakterze świadka [REDAKTOWANE] Sąd uznał, że zeznania świadka nie wniosą nic nowego do sprawy, to dowód, który nie ma znaczenia dla rozpoznania niniejszego zażalenia i wnioszek skarżącego oddalił.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny mając na uwadze powyższe ustalenia zważył co następuje:

Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie potwierdził zarzutów stawianych obwinionemu radcy prawnemu [REDAKTOWANE] w skardze a następnie podtrzymanych w zażaleniu i dlatego Sąd postanowił utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 23.09.2013 r. o umorzeniu dochodzenia w niniejszej sprawie.

Na rozprawie przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym w dniu 16 stycznia 2014 r. skarżący [REDAKTOWANE] oświadczył, iż konstrukcję zarzutów zażalenia oparł na tym, że Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego umorzenie dochodzenia oparł właściwie tylko na treści wyroków sądowych bez dokonania przez siebie ustaleń w sprawie i stosownej analizy dowodów.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny nie podziela tego zdania.

Jak wynika z ustaleń, skarżący wypowiedział obwinionemu pełnomocnictwo jeszcze przed terminem pierwszej rozprawy sądowej w sprawie o ochronę dóbr osobistych, zatem obwiniony nie miał możliwości poprowadzenia tej sprawy i doprowadzenia jej do pozytywnego zakończenia, ewentualnie do zawarcia ugody. Skarżący powinien wnieść apelację od wyroków Sądów Powszechnych, jeżeli był z nich niezadowolony. Z tej szansy procesowej nie skorzystał.

Nadto należy wskazać iż nie potwierdził się zarzut obwinionego o nie wydaniu pokrzywdzonemu dokumentów oraz zarzut iż wynagrodzenie przyjęte przez obwinionego radcę prawnego nie odpowiada nakładowi jego pracy, co znalazło odzwierciedlenie w ustaleniach poczynionych przez Sąd Rejonowy [REDAKTOWANE]. Znajdujący się w aktach sprawy prawomocny wyrok Sądu Rejonowego w [REDAKTOWANE] z dnia 14.12.2012 r. wraz uzasadnieniem oddała powództwo pokrzywdzonego przeciwko obwinionemu radcy prawnemu [REDAKTOWANE] o zwrot nienależnego wynagrodzenia za prowadzenie procesu przeciwko [REDAKTOWANE]. W uzasadnieniu Sąd Rejonowy stwierdza, że powództwo nie zasługuje na uwzględnienie a zdaniem Sądu powód nie wykazał (art.6 k.c.), by jego porażka w procesie z [REDAKTOWANE] miała jakikolwiek związek z nienależnym wykonaniem zlecenia pozwanego”(uzasadnienie SR [REDAKTOWANE] k.101)

Sąd Rejonowy [REDAKTOWANE] rozliczył szczegółowo pobrane przez obwinionego radcę prawnego wynagrodzenie, jakie otrzymał od [REDAKTOWANE] za prowadzenie procesu i uznał, że nie znajduje podstaw do zasądzenia na rzecz powoda [REDAKTOWANE] choćby części z zapłaconej pozwanemu kwoty (uzasadnienie SR [REDAKTOWANE] k.101)

Mając na uwadze zebrany materiał dowodowy w tym uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego [REDAKTOWANE] z dnia 5.08.2012 r., wyrok i uzasadnienia Sądu Apelacyjnego oraz wyrok Sądu Rejonowego [REDAKTOWANE] stwierdzić należy, że brak jest podstaw do przyjęcia, iż doszło do naruszenia dyscyplinarnego określonego w art.64 ust.1 ustawy z dnia 6.07.1982 r. o radcach prawnych (j.t.Dz.U. z 2010 r., Nr 10, poz.65 ze zm.)

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny podnosi, że postępowanie dyscyplinarne nie jest i nie może być przedłużeniem albo uzupełnieniem procesu sądowego, a rzecznik lub sąd dyscyplinarny nie mogą poprawiać prawomocnych wyroków sądowych.

Zarzuty, jakie poczynił skarżący w sprawie dyscyplinarnej, należało stawiać w toku procesu przed Sądem Rejonowym [REDAKTOWANE], przed który skarżący wytoczył powództwo i gdyby zostały potwierdzone – Sąd wydałby wyrok pomyślny dla skarżącego.

W tym kontekście próba wykorzystania przez pokrzywdzonego postępowania dyscyplinarnego do zmiany swojej pozycji w procesie cywilnym nie mogła się spotkać z aprobatą Okręgowego Sadu Dyscyplinarnego, który w pełni podzielił stanowisko Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego wyrażone w postanowieniu o umorzeniu postępowania przeciwko obwinionemu radcy prawnemu [REDAKTOWANE]

Przedmiotem postępowania dyscyplinarnego jest ustalenie, czy w określonej sytuacji doszło do naruszenia przepisów ustawy o radcach prawnych i zasad etyki radcy prawnego oraz czy można na podstawie zgromadzonych dowodów przypisać obwinionemu winę za naruszenie tych zasad oraz – w przypadku uznania, że doszło do naruszenia przepisów ustawy o radcach prawnych i zasad etyki radcy prawnego – o zastosowaniu kar dyscyplinarnych.

Oddalając skargę pokrzywdzonego [REDAKTOWANE] Okręgowy Sąd Dyscyplinarny dokonał wszechstronnej analizy materiału dowodowego i uznał, że prowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że obwiniony nie popełnił zarzucanych mu czynów, wobec czego orzeczono jak w sentencji postanowienia.

